

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ;...).

Ε'.
'Ασφαλώς άκουσε τον κρότο των τακουνιών μου. Κι' ό ρυθμικός αυτός κρότος του γοργού γυναικείου βήματος... Έξαψε το θαύμα του.
Τό λευκό πανταλόνι στάθηκε και περιμένει.
Τις—τάς, τις—τάς, λίγα βήματα ακόμα και να μας πιάς—πιάς.
Τό λευκό πανταλόνι... είνε ένας νεαρός ναύτης. Τι κάνει τέτοια ώρα στο ξερμό πάροχο ; Ρεμβάζει ; Κάθε άλλο, 'Αναζητεί μάλλον καμιά περιπέτεια. Και την περιπέτεια αυτή τη βρίσκει —όπως φαντάζεται— σέ μένα.
Θά σκέπτεται ασφαλώς ; 'Τί θέλει τέτοια ώρα στο Ζάπτεο μιά δεσποινίς ; Περωπέτεια ζητάει κι' αυτή ; Βούρο λοιπόν...».
Και μέ πάφνει ξοπίσω.
Στήν άρχή βαδίζει κατόαν μου, από άποστάσεως δυό βημάτων. Κατόαν ξεθαφφώνει, Πλησιάζει, πλησιάζει, ώσπου... άράζει, έπι τέλους, πλάι μου.
«Και τώρα τί θα γίνει, σκέπτομαι.
'Αλλά δέν γίνεται τίποτε.
'Ο ναύτης δέν μιλάει. Βαίνει παραπλεύρως μου, μέ κιττάει και σιωπά.
Φτάνουμε έτσι ως τό «Φοιά ντ' 'Ετέ» κι' άνηφορίζουμε στή λεωφόρο 'Ηρώδου του 'Αττικού.
Πηγαίνουμε πλάι—πλάι, σάν νύμιστε παρέα.
Κι' όλο αυτό τό διάστημα μέ κιττάει κατάματα, δέν βγάξει τά μάτια του από πάνω μου.
«Τώρα θα μου μιλήσει, σκέπτομαι.
Και πραγματικώς, και θέλει να μου πη.
'Η λεωφόρος είνε πανέφημη.
Σκοτάδι γύρω.
Κι' όμως, ό άνθρωπος αυτός διατάζει να βγάλη και μιά λέξη έστω απ' τό στόμα του, διατάζει να μου λη έ- κεινω που σκέπτεται, είνενο που θέλει.
"Όταν κάνω πιο γοργό τό βήμα μου, βαδίζει κι' αυτός γοργοτέρα.
Κι' όταν βαδίζω άργά—άργά, σπένδει να μέ μιμηθί.
'Ετσι, άνηφορίζουμε μαζί την λεωφόρο 'Ηρώδου του 'Αττικού, 'Εντελώς βουβά, έντελώς σιωπηλά.
Στή λεωφόρο Κηφισίας σταματά, Σταματά κι' ό ναύτης. Τό βλέμμα του καρφωμένο επάνω μου επιμένως και τό στόμα του κλειστό. Φαντάζεται ίσως —γιατί όχι ;— πως θα του μιλήσω εγώ και θα του προσφέρω τό βραχιόνι μου...
Οι συνοδοί μου σπεύδουν τώρα να μέ πλησιάσουν. Τό ξαφνικό αυτό, κάνει τό ναύτη να σαστίσει. 'Υποχωρεί μερικά βήματα και μέ κιττάει σάν νύμιστε περίεργα ζώα.
'Ασφαλώς θ' άπορη και θα έξίσταται.
'Ο νους του θα βάζη χίλιες—δυό ύποψίες, ό Θεός ξέρει τί...
Την άρπίνουμε και προχωρούμε. 'Υποθέτουμε πως θα στρίψη και θα φύγη, μά βγαίνουμε γελασμένοι. Μας παρακολούθει ξοπίσω αναδδιστα. Γιατί ; Γιατί θέλει ίσως να μάθη τί συμβαίνει. Θέλει να έ- ξασκευθή τί είδους άνθρωποι είμαστε, που πάμε και τί γυρεύουμε. Μάταιος κόπος. Γιατί τό ξεφεύγουμε, υπαινόχτας σ' ένα ταξι πε- ριστικό.
***
Πιο πάνω, στή λεωφόρο Κηφισίας, άπομα- κρύνονται και πάλι απ' τους συνοδούς μου. 'Ε- ρσιμά και σκοτάδι γύρω κι' εδώ. Μά δέν άργώ να πέσω επάνω σέ δυό ανθρώπους, πορζονται απ' τό αντίθετο μέρος. Φαίνονται εργατικοί. Μέ κιντάνουν καλά—καλά και αλλάζουν κατεύθυνσι.
Γυρίζουν ξανά πίσω και μέ παρακολουθούν. Πλη- σιάζουν πολύ κοντά μου κι' ό ένας τους άρχίζει κιάλας την κουβέντα :
— Που πάς έτσι μονάχη, μέσα στή νύχτα ;
— .....
— Δέν μιλάς ; 'Ελα, καλέ, να κάνουμε παρέα.
Τσιμονδιά πάλι εγώ.

— Μπαρ βάζε, που βέτε απί βέτε ; (1)
Δέν καταλαβαίνω γου. Μαντεύω όμως άμέσως πως πρόκειται για δυό Μενιδάτες, που μου μιλάνε έλληνοαλβανιστί.
Ζυγώνουν τώρα περισσότερο κοντά μου.
— Ρί, ντέ, τέ τέ θόμ, (2) μου λέει ό ένας.
Κι' επειδή δέν του δίνω απάντησι, έπιαναλαμβάνει :
— "Εα μπάσε, (3)
— .....
— Πό ψέ εν ; (4)
— .....
— Ψέ νέσε να φλιάς, τελοςπάντω. Γιέμυ έδε νέσε τερμέ ντιέλ. Μά και ή άρεντιά σου για έμπουκουρ ! (5)
Δέν τους δίνω καμιά απάντησι κι' αυτό τους κάνει να συνέρ- θουν. Καταλαβαίνουν, ότι δέν νοιώθω λέξι απ' τ' άρβανίτσα που μου λένε. Κι' αλλάζουν πειά... γλώσσα.
Μου μιλάνε πλέον σέ γνησία έλληνική.
— Μά που πάς, καλέ κορίτσι ;
— .....
— Στά βουά θ' άνέβης τέτοια ώρα ;
— .....
— "Ελα να γυρίσουμε κάτω. Θα πάμε να φάμε και να πιούμε. Από λεπτά πειά, μη σε γνοιάζει καθόλου.
'Αντί απαντήσεως, επιταχίνο τό βήμα μου.
Κι' αυτό κάνει τους δυό Μενιδάτες —ίσως να ή- σαν κι' απ' τά Λύσια ή τά Καλύβια της Χασιάς— να σταθούν. Καταλαβαίνουν πως δέν βγαίνει τίποτε. Και μ' όλη τους τη χωριατιά, δέν επιμένουν. Είνε πιο πολι- τισμένοι απ' τό Γάλλο της οδού Σταδίου. Μουμουρίζουν κάτω και γυρίζουν να φύγουν. Μέ κληρρυτίζουν μάλιστα από μακριά. Και χάνονται στο σκοτάδι του δρόμου.
'Η ώρα είνε πειά περασμένη. Πλησιάζουν τέσσερες. Κι' αποφασίζουμε να διακόψουμε την ξερνά μας και να την συνεχίσουμε την επομένη ή την μεθεπομένη.
***

Την Πέμπτη τό βράδυ ξαναβγαίνουμε τί νύχτα στους δρόμους της 'Αθήνας. Διασχίζουμε αυτή τη φορά την οδόν Πατησίων. Πλη- σιάζουν μεσάνυχτα και υπάρχει άρκετή κίνησις γύρω.
Καθώς προχωρώ εμπρός, μέ πλησιάζει πρό του κήπου του 'Αρ- χαολογικού Μουσείου, ένας μεσόκοπος κύριος. Είνε καλοντυμένος, φαίνεται νοικοκύρης. Ίσως ναύα και παντρεμένος.
Πάντως, πρόκειται περι ανθρώπου σοβαρού.
Τό με πλησιάζει είνε τρόπος του λέγειν. Προχωρεί πλάι μου, σ' άρκετή όμως απόστασι.
'Ετσι δέν μπορεί να τον παραξηρήση κανείς.
Στήν άρχή μέ κιττάει προσεκτικά. Ξεθαφφώνει έπειτα και μου λέει :
— Θέλετε να σας συνοδέψω, δεσποινίς ;
— .....
— Γιατί δέν μου μιλάτε ;
— .....
— Να φωνάξω ένα αυτοκίνητο ; "Οχι ; Δέν θέλετε ; 'Εστο... 'Αλλά μιλήστε μου.
— .....
— Μά μιλήστε μου λοιπόν. Πέστε μου μιά λέξη, μιά μονάχα λέξι.
Δέν τό άπαντώ. 'Αλλάνω μόνο σέ μιά στιγμή και κόβω ένα κλαδάκι από ένα δέντρο.
'Η χειρονομία μου αυτή του δίνει θάρρος.
ΣΤΟ ΠΡΩΞΕΧΟΣ : 'Η συνέχεια.

(1) Μπαρ κοπέλλα, που πάς έτσι μόνη ; (2) Κάτσε ντέ να σοφ πό. (3) "Ελα μαζί μου. (4) Μά γιατί φεύγεις ; (5) Γιατί δέν μάς μιλάς, τελοςπάντω ; Εί- μαστε κι' έμεις καλά παιδιά. (Μά κ' ή άρεντιά σου) είσαι όμορφη.

